

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.359 van 21 november 2011
in de zaak A. 200.931/IX-7323**

In zake: Yvôn VERKOYEN
wonend te 9940 Evergem
Kalestraat 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe, Ian Arnouts en Sebastien Devos
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingediend op 1 juli 2011, strekt tot de
nietigverklaring en de schorsing van het koninklijk besluit van 28 april 2011
waarbij Yvôn Verkoyen ambtshalve op pensioen wordt gesteld.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een verslag opgesteld over
het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het
besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor
de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot

schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Ian Arnouts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij koninklijk besluit van 4 maart 2002 was de verzoeker voor een periode van vijf jaar aangewezen tot korpschef in de lokale politiezone Lovendegem/Nevele/Waarschoot/Zomergem (de zone LOWAZONE).

Bij koninklijk besluit van 21 april 2007 wordt het mandaat van de verzoeker niet vernieuwd omdat hij geen voldoening schenkt in het ambt. De verzoeker heeft daartegen een annulatieberoep ingediend (de zaak G/A. 184.517/IX-5710).

3.2. Op 4 mei 2007, in een periode dat er spanningen bestaan omtrent de verlenging van het mandaat van de verzoeker, heeft er op de werkvloer een incident plaats waarbij de verzoeker verbaal in de clinch gegaan is met een collega.

Vanaf 7 mei 2007 wordt de verzoeker wegens ziekte vrijgesteld van dienst met toestemming om de woonst te verlaten. Hij heeft sindsdien het werk niet meer hervat.

3.3. Op 10 maart 2008 doet de verzoeker aangifte van een arbeidsongeval. Hij verwijst naar de feiten van 7 mei 2007 die bij hem een “reactieve depressie” veroorzaakt zouden hebben.

Het arbeidsongeval wordt door de verwerende partij niet erkend. De verzoeker heeft daaromtrent de verwerende partij voor de arbeidsrechtbank gedaagd. Het Arbeidshof te Gent heeft bij arrest van 18 februari 2011 gewezen dat de feitelijkheden van 4 mei 2007 geen “plotse gebeurtenis” waren in de zin van de arbeidsongevallenwet. Uit de gegevens die aan de Raad van State ter beschikking gesteld zijn kan geenszins opgemaakt worden of de verzoeker dat arrest met een cassatieberoep bestreden heeft. In dit stadium van de procedure wordt derhalve uitgegaan van het definitief karakter van het arrest.

3.4. Hangende de procedure voor de arbeidsgerechten deelt de verwerende partij met een aangetekende brief van 16 juni 2009 -toepassing makend van artikel VIII.XI.1 tot VIII.XI.13 RPPol dat betrekking heeft op de “disponibiliteit wegens ziekte”- aan de verzoeker mede dat hem “op datum van 18 juni 2009 nog 60 dagen ziektecontingent resteren”.

De verzoeker vraagt op 21 juni 2009 om het detail van de berekening en hij wijst erop dat zijn ziekte het gevolg is van een arbeidsongeval en dat derhalve zijn ziektedagen sinds 4 mei 2007 niet mogen meegerekend worden om zijn ziektedagenkrediet te berekenen. Hij vraagt “in tweede instantie” dat toepassing zou gemaakt worden van artikel VIII.X.5, § 1, 5°, RPPol waarin bepaald is dat ziektedagen te wijten aan een “ziekte die rechtstreeks verband houdt met de uitoefening van het beroep” evenmin op het ziektedagenkrediet aangerekend worden. Hij is namelijk van oordeel dat “meerdere op mekaar

volgende negatieve gebeurtenissen met betrekking tot de werksituatie” verantwoordelijk zijn voor zijn ziekte-toestand.

3.5. Op 1 september 2009 deelt de korpschef met een aangetekende brief aan de verzoeker mee dat het voorval van 4 mei 2007 volgens het politiecollege geen arbeidsongeval is, dat er nog geen gerechtelijke uitspraak daarover tussengekomen is en dat de kennisgeving vervat in de brief van 16 juni 2009 blijft gelden. Wat de subsidiaire eis van de verzoeker betreft wordt gesteld dat “een depressie geen ziekte is die gelinkt is aan de hoedanigheid van personeelslid van de politiediensten” aangezien depressies “evengoed voorkomen in ander beroepssectoren en zelfs buiten elke relatie tot het beroep” en dat artikel VIII.X.6, § 1, 5°, RPPol derhalve niet van toepassing is op zijn geval.

Dezelfde dag deelt de korpschef aan het sociaal secretariaat GPI mee dat de verzoeker vanaf 12 oktober 2009 “in disponibiteit is wegens uitputting ziektecontingent” en dat hij vanaf die dag derhalve slechts recht heeft op een wachtgeld van 60 % van zijn wedde.

3.6. De verzoeker legt een brief van 9 september 2009 voor waarin de “raadgevend geneesheer PMC Oost-Vlaanderen” verklaart dat hij lijdt aan een ziekte die verband houdt met (zelfs het gevolg is van) de uitoefening van het beroep. De geneesheer schrijft dat hij geen uitsluitel heeft over de vraag of hij die kwalificatie mag toekennen maar dat hij zich goed geplaatst vindt om “dit advies” te verlenen.

3.7. Op 15 september 2009 betwist de verzoeker dat zijn ziektecontingent op 12 oktober 2009 zou aflopen. Hij betwist ook dat zijn ziekte niet als een ziekte in de zin van artikel VIII.X.6, § 1, 5°, RPPol zou kunnen aanzien worden en dat de interpretatie van het bestuur dat het zou moeten gaan “om een ziektebeeld dat specifiek gelinkt is aan het beroep van politiemann” niet vol te houden is, aangezien dergelijke ziektes een beroepsziekte zijn.

De verwerende partij geeft aan de verzoeker geen antwoord meer op zijn bezwaar inzake de weigering om artikel VIII.X.6, § 1, 5°, RPPol op hem van toepassing te maken. Het afdelingshoofd personeel van de zone deelt hem op 22 september 2009 wel nogmaals het detail mee van de opgebruikte ziektedagen. En de korpschef geeft zijnerzijds op 16 oktober 2009 aan de verzoeker uitleg over de herberekening van het ziektedagenkrediet dat de verzoeker in de loop der jaren heeft kunnen opbouwen (667 dagen) en deelt hem mee dat hij -rekening houdend ook met het opgenomen verlof tijdens de ziekteperiodes- “vanaf 8 oktober in de administratieve stand van de beschikbaarheid terecht gekomen is”.

3.8. Op 26 april 2010 laat de verwerende partij de verzoeker oproepen om voor de commissie voor geschiktheid van het personeel van de politiediensten (de CGPP) te verschijnen. In het kader van haar onderzoek naar de lichamelijke geschiktheid van de verzoeker in het kader van een eventuele definitieve ongeschiktverklaring overeenkomstig artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961, beslist de commissie op 22 juni 2010 de verzoeker op een latere datum wederom op te roepen en op 7 december 2010 haar beslissing uit te stellen tot een latere datum, in afwachting van de aangevraagde medische expertise.

3.9. Bij brief van 21 februari 2011 wordt de politiezone in kennis gesteld van het arrest van het Arbeidshof, vermeld sub 3.3.

Bij besluit van de politieraad van 31 maart 2011 wordt de verzoeker, los van de hangende procedure bij de CGPP, onder verwijzing naar de artikelen 3 en 10 van de wet van 30 maart 2001 betreffende het pensioen van het personeel van de politiediensten, naar artikel 82 van de Exoduswet en naar artikel IX.I.4 RPPol met ingang van 1 januari 2011, ambtshalve op pensioen gesteld.

Dat voorstel van de politieraad wordt vervolgens geformaliseerd door het koninklijk besluit van 28 april 2011 dat het voorwerp vormt van het

onderhavig geschil. In de motivering wordt verwezen naar artikel 10, tweede lid, 2°, c, van de wet van 30 maart 2001 betreffende het pensioen van het personeel van de politiediensten en hun rechthebbenden, naar artikel 82 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut en naar artikel IX.I.4 en IX.I.11 van het RPPol en worden de feitelijke gegevens vermeld die aantonen dat de verzoeker, die op 22 november 2010 56 jaar is geworden en sinds 12 oktober 2009 in disponibiliteit is wegens lichamelijke ongeschiktheid, voldoet aan de voorwaarden om op die datum het vervroegd pensioen aan te vragen zodat hij ambtshalve op rust mag gesteld worden vanaf 1 januari 2011.

Met een brief van 4 mei 2011 is het koninklijk besluit van 28 april 2011 ter kennis van de verzoeker gebracht.

IV. Onderzoek van de middelen in het kader van de verkorte procedure

4. De auditeur-verslaggever heeft in zijn verslag, opgemaakt krachtens artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement, geoordeeld dat er geen formeel besluit voorgelegd wordt met betrekking tot de indisponibiliteitstelling van de verzoeker en dat zijn oppensioenstelling derhalve geen deugdelijke rechtsgrond heeft. Hij heeft dit middel, dat naar zijn oordeel desgevallend ambtshalve moet aangevoerd worden, onderzocht in het kader van de uiteenzetting van de verzoeker in zijn eerste en tweede middel, waarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen VIII.X.6, § 1, 5°, en VIII.X.8 RPPol (eerste middel) en van artikel 82 van de Exoduswet (tweede middel) waarbij de verzoeker uiteenzet enerzijds dat volgens artikel VIII.XI.2 RPPol een indisponibiliteitstelling wegens ziekte “betekend wordt” maar dat dit te dezen niet gebeurd is zodat er geen zekerheid bestaat over de exacte datum waarop het ziektekrediet van de verzoeker was opgebruikt en anderzijds dat de oppensioenstelling, waar ook zij verwijst naar die terbeschikkingstelling, niet wettig is omdat hij in disponibiliteit gesteld is voordat hij de leeftijd van 56 jaar bereikte.

5. In haar repliek op het verslag, neergescheven in een pleitnota, betwist de verwerende partij de door de auditeur-verslaggever gehanteerde premisse dat er een formele beslissing over de terbeschikkingstelling wegens ziekte genomen moet worden alvorens tot pensionering kan worden overgegaan. Zij ontwikkelt daarover de volgende stelling: geen tekst vereist een formeel besluit, noch bepaalt wie dergelijk besluit moet treffen; de afwezigheid van het personeelslid doen hem bij het verstrijken van zijn ziektedagenkrediet van rechtswege in de stand disponibiliteit belanden en hij moet enkel ingelicht worden van de vaststelling van het feit dat zijn ziektekrediet opgebruikt is; in die zin stelt het RPPol ook dat “de indisponibiliteit wordt betekend” door de bevoegde overheid, wat erop wijst dat geen beslissing wordt genomen. Zij voegt daaraan toe dat de Raad van State in het arrest Vansimpsen -nr. 157.450 van 10 april 2006- wel heeft aangenomen dat de nieuwe toestand van de verzoeker -te weten zijn disponibiliteit- formeel moet worden vastgesteld maar dat ook in dat geval toch werd voortgegaan op een brief van het bestuur die de kennisgeving bevatte van de nieuwe toestand waarin die verzoeker terecht was gekomen. Te dezen ligt de kennisgeving van de nieuwe rechtstoestand vervat in de brief van 23 oktober 2009 en de verzoeker heeft dat kennelijk ook zo begrepen, aangezien hij -ook nog in zijn eerste middel- kritiek uit op de redenen van zijn terbeschikkingstelling. Dat de verwerende partij in haar kennisgevingen verwezen heeft naar twee data van indisponibiliteitstelling -eerst 12 oktober 2009, vervolgens 8 oktober 2009- verandert niets aan het feit dat zijn indisponibiliteit vast stond en er vervolgens op grond van die vaststelling tot zijn pensionering besloten is.

6. De verzoeker repliceert daarop dat de artikelen VIII.X.1, samengelezen met artikel VIII.X.2 en VIII.X.6 RPPol, duidelijk bepalen in welke gevallen het ziekteverlof niet verminderd wordt. Hij stelt zich in dergelijk geval te bevinden en zet uiteen dat hij in zijn eerste middel aanklaagt dat er geen overgang “van rechtswege” naar de stand disponibiliteit kan zijn zonder een expliciete beslissing van het bestuur. Hij stelt ook dat de korpschef niet de bevoegde overheid was om hem de betreffende betekening te doen, maar dat zulks de taak was van de uitvoerende organen van de politiezone, te dezen de politieraad omdat het om een

“personeelszaak” gaat. Hij had dus een afschrift van de notulen van de politieraadszitting moeten krijgen. En kon in het arrest nr. 157.450 van 10 april 2006 nog aangenomen worden dat een officiële brief van de korpschef voldoende was, dan is aan hem slechts een nota van de korpschef ter kennis gebracht en is hij overigens in het ongewisse gebleven over de datum waarop zijn indisponibiliteit zou ingaan; in hetzelfde arrest is overigens gesteld dat de administratieve rechter moet nagaan of het bestuur, in de uitoefening van zijn gebonden bevoegdheid, de reglementaire voorschriften correct heeft toegepast.

7. De Raad van State moet eerst uitmaken of de replieken op het auditoraatsverslag en het eigen onderzoek van aard zijn om de in het verslag uiteengezette redenering aan het wankelen te brengen, in welk geval niet zonder verder tegensprekelijk onderzoek uitspraak kan worden gedaan over de zaak ten gronde.

8. In het auditoraatsverslag wordt uitgegaan van de vaststelling dat geen formele beslissing tot indisponibiliteitstelling voorligt en dat zulks de bestreden oppensioenstelling van de verzoeker vitieert. De verwerende partij betwist dat er een formele beslissing moet zijn en vervolgens stelt zij dat er een dergelijke beslissing voorhanden is.

9. De bepalingen uit het RPPol die relevant zijn om die problematiek te beoordelen luiden als volgt:

- Artikel VIII.I.1:

“Voor de toepassing van dit deel moet worden verstaan onder:

1° «de bevoegde overheid»: de korpschef of de overheid die hij aanwijst voor de lokale politie, de commissaris-generaal of de overheden die hij aanwijst voor de federale politie, de directeur van het opleidingscentrum voor de aspiranten;

(...)”

- Artikel VIII.X.1, eerste lid:

“Voor de gehele duur van zijn loopbaan en met uitzondering van het contractuele personeelslid, krijgt het personeelslid dat wegens ziekte verhinderd is zijn ambt normaal uit te oefenen, ziekteverlof tot maximum dertig dagen per twaalf maanden dienstanciënniteit. Als hij nog geen 36 maanden in dienst is, wordt zijn loon hem niettemin gedurende 90 dagen gewaarborgd.”

- Artikel VIII.X.6, §1:

“In afwijking van artikel VIII.X.1, wordt het verlof wegens ziekte zonder tijdsbeperking toegestaan, naar aanleiding van:

1° een arbeidsongeval;

2° een ongeval op de weg van en naar het werk;

3° een beroepsziekte;

4° de toepassing van artikel VIII.V.6;

5° de ziekten die rechtstreeks verband houden met de uitoefening van het beroep, met inbegrip van de sportongevallen zonder ‘externe oorzaak’. Die sportongevallen moeten steeds door een aangenomen arts worden bevestigd.

Behoudens artikel VIII.X.8, tweede lid, komen de verlofdagen toegestaan naar aanleiding van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van en naar het werk of een beroepsziekte, zelfs na de datum van consolidatie, evenals de dagen verlof toegestaan bij toepassing van artikel VIII.V.6. en van § 1, eerste lid, 5°, niet in aanmerking voor het bepalen van het aantal verlofdagen dat het personeelslid nog kan krijgen krachtens artikel VIII.X.1.”

- Artikel VIII.XI.1, eerste lid:

“Onverminderd artikel VIII.X.6, bevindt het personeelslid, met uitzondering van het contractuele personeelslid, dat wegens ziekte afwezig is, na het aantal dagen verlof dat krachtens artikel VIII.X.1 is toegestaan, te hebben bereikt, zich van rechtswege in disponibiliteit wegens ziekte.”

- Artikel VIII.XI.2:

“De indisponibiliteitsstelling wegens ziekte van de personeelsleden wordt betekend door de bevoegde overheid.”

10. De omstandigheid dat luidens artikel VIII.XI.1, eerste lid, RPPol het personeelslid zich bij het verstrijken van zijn ziektekrediet “van rechtswege in

disponibiliteit bevindt” verhindert niet dat, aangezien de overgang van de stand dienstactiviteit naar de stand disponibiliteit de statutaire toestand van de betrokkene ingrijpend wijzigt, die overgang hem slechts tegenstelbaar is na een formele mededeling omtrent het verstrijken van het ziektekrediet.

In de regeling van het RPPol is dergelijke mededeling zelfs meer dan een loutere vaststelling of de manifestatie van een gebonden bevoegdheid, aangezien het bestuur er ook -minstens impliciet- uitspraak mee doet over het feit dat de ziekte van de betrokkene niet aangemerkt wordt als een “ziekte die rechtstreeks verband houdt met de uitoefening van het beroep” zoals bepaald in artikel VIII.X.6, § 1, eerste lid, 5°, dat duidelijk een discretionaire bevoegdheid voor het bestuur genereert. In die zin houdt de mededeling een constitutieve beslissing in waarbij de rechtstoestand van de betrokken ambtenaar vastgesteld wordt.

11. Krachtens artikel VIII.XI.2 RPPol wordt de indisponibiliteitstelling aan de betrokkene betekend door “de bevoegde overheid”. Krachtens artikel VIII.I.1 RPPol is dit in het geval van de verzoeker “de korpschef of de overheid die hij aanwijst”.

12. Uit het dossier blijkt dat de personeelsdienst van de zone op 16 juni 2009 overeenkomstig punt 6 van de omzendbrief GPI-23 van 3 juli 2002 aan de verzoeker medegedeeld heeft dat hij op 18 juni 2009 nog 60 dagen ziektecontingent bezat en dat de verzoeker dit gegeven op 21 juni 2009 betwist heeft, daarbij verwijzend naar zijn aangifte van arbeidsongeval en naar het bestaan van een ziekte in de zin van artikel VIII.X.6, § 1, 5°, RPPol.

In antwoord op dat protest van de verzoeker heeft de korpschef hem op 1 september 2009 geantwoord enerzijds dat, in afwachting van een uitspraak van de arbeidsgerechten, het standpunt dat hij op 18 juni 2009 nog 60 dagen ziektekrediet bezat, gehandhaafd bleef en anderzijds dat zijn ziekte niet onder toepassing viel van artikel VIII.X.6, § 1, 5°, RPPol. Vervolgens heeft de

korpschef met betrekking tot de disponibiliteit van de verzoeker hem in het aangetekend schrijven van 23 oktober 2009 medegedeeld dat hij “vanaf 8 oktober 2009 in de administratieve stand van de disponibiliteit terecht gekomen (is)”.

De brieven van 1 september 2009 en 23 oktober 2009, die uitgingen van de bevoegde overheid, lichtten de verzoeker in alle duidelijkheid in over de wijziging van zijn rechtstoestand, de eerste over de weigering om zijn ziekte te beschouwen als een ziekte in de zin van artikel VIII.X.6, § 1, 5°, RPPol, de tweede over het verstrijken van zijn ziektecontingent, met daarin impliciet de weigering om in afwachting van een definitieve uitspraak van de arbeidsgerechten, een aantal ziektedagen niet op het contingent aan te rekenen.

13. Een en ander doet besluiten dat het bestuur wel degelijk op de wijze zoals het RPPol voorschrijft een beslissing genomen heeft over de indisponibiliteitstelling van de verzoeker en dat de verwerende partij in die beslissing de rechtsgrond kon zien voor de oppensioenstelling van de verzoeker.

In die zin kan de conclusie van het auditorsverslag niet gevolgd worden. Er is reden om de zaak, met het oog op een uitspraak ten gronde, naar de gewone procedure te verwijzen.

V. Onderzoek van de vordering tot schorsing

Vooraf

14. De vordering is gericht tegen de ambtshalve pensionering van de verzoeker met toepassing van artikel 82 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten (de Exoduswet) juncto artikel 10 van de wet van 30 maart 2001 betreffende het pensioen van het personeel van de politiediensten en hun rechthebbenden. De verzoeker betwist zijn ambtshalve pensionering omdat het bestuur hem niet in disponibiliteit had mogen stellen wegens uitputting van zijn ziektekrediet (eerste

middel), omdat artikel 82 van de Exoduswet niet op hem van toepassing is daar hij bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd nog niet in disponibiliteit was (tweede middel) en omdat hij op grond van een regeling die ingevoerd is om hem tot voordeel te strekken -met name dat hij vanaf 58 jaar vervroegd met pensioen mag gaan terwijl die pensioenleeftijd normaliter op 60 jaar vastgelegd is- nu eigenlijk benadeeld wordt aangezien hij op 58 jaar met pensioen gestuurd wordt.

Voortbouwend op de vaststelling dat in dit stadium van de procedure niet definitief besloten kan worden dat de in het auditoraatsverslag behandelde middelen gegrond zijn -het er integendeel veeleer naar uitziet dat zij niet gegrond zijn omdat er een beslissing over de disponibiliteit lijkt te bestaan-, onthoudt de Raad van State zich hic et nunc bij het onderzoek van de vordering tot schorsing van de vraag of hij wel rechtsmacht heeft om van het geschil kennis te nemen, met name wanneer vastgesteld zou moeten worden dat de verwerende partij bij de oppensioenstelling van de verzoeker niets anders heeft gedaan dan toepassing maken van een regeling die haar geen discretionaire bevoegdheid verleent en dat zij aldus gehandeld heeft in uitvoering van een gebonden bevoegdheid.

Schorsingsvoorwaarden

15. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

16. Het eerste middel steunt op de miskennis van de artikelen VIII.X.6, § 1, 5° en VIII.X.8 RPPol, doordat het reglement het bestuur verbiedt een ambtenaar voorgoed ongeschikt te verklaren alvorens hij zijn ziektecontingent uitgeput heeft, terwijl in zijn geval het ziektecontingent niet uitgeput was, aangezien hij zich kan beroepen op een ziekte die rechtstreeks verband houdt met de uitoefening van het beroep, welke niet in aanmerking komt voor het berekenen van zijn ziektecontingent.

17. De verwerende partij acht het middel niet ontvankelijk omdat de verzoeker er in wezen zijn status van disponibiliteit in betwist, terwijl hij de desbetreffende beslissing niet in rechte bestreden heeft hoewel de brief van 23 oktober 2009 hem nochtans terdege had ingelicht. De verzoeker kan nu in het kader van zijn beroep tegen zijn oppensioenstelling, zijn terbeschikkingstelling niet meer betwisten. Vernietigen op grond van de onregelmatigheid van de disponibiliteit zou de verwerende partij overigens niet vrijstellen van de verplichting om de disponibiliteitstelling, die onveranderd blijft, te honoreren.

Beoordeling

18. De beslissing met betrekking tot de disponibiliteit wegens ziekte is een eindbesluit dat de wijziging van de rechtstoestand van de verzoeker vaststelt en dat niet gericht is op zijn oppensioenstelling. Dat dit besluit de noodzakelijke grondslag kan zijn voor de opruststelling, betekent niet dat de verzoeker zich bij het bestrijden van zijn oppensioenstelling nog steeds mag beroepen op de onregelmatigheid van zijn vroeger vastgestelde statutaire toestand; hij moet daarvoor aantonen dat die disponibiliteit niet definitief geworden is.

19. Hoger is gesteld dat er wel degelijk een beslissing genomen werd over de disponibiliteit van de verzoeker. In het kader van dit onderzoek moet uitgemaakt worden of zij definitief geworden is en als een vaststaand feit bij het onderzoek van de oppensioenstelling moet betrokken worden.

20. De brieven van 1 september 2009 en 23 oktober 2009, waarmee aan de verzoeker uitsluitel werd gegeven over zijn situatie, bevatten geen vermelding van enige beroepsmogelijkheid. De reglementering voorziet, voor zover bekend, niet in de mogelijkheid van een administratief beroep. De verzoeker had derhalve enkel de mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen.

Krachtens artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State mocht de verzoeker het indienen van zijn verzoekschrift uitstellen tot vier maand en zestig dagen na de feitelijke kennisneming van de beslissingen. Aangenomen dat de beslissing van 1 september 2009 een voorbeslissing is in het kader van zijn indisponibiliteitstelling zodat hij de onregelmatigheid van de beslissing om zijn ziekte niet te aanvaarden als een ziekte in de zin van artikel VIII.XI. 6, § 1, 5°, RPPol nog kan invoeren bij het bestrijden van zijn indisponibiliteitstelling, diende hij derhalve te ageren binnen de vier maand en zestig dagen na de ontvangst van de brief van 23 oktober 2009. Hij heeft dit niet gedaan.

21. De wettigheid van zijn indisponibiliteitstelling, die geen voorbeslissing is in het kader van zijn oppensioenstelling, kan in het kader van de onderhavige betwisting niet meer in vraag worden gesteld.

Het eerste middel wordt niet dienstig aangevoerd.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

22. Het tweede middel steunt op de miskenning van artikel 82 van de wet van 26 april 2002 doordat die bepaling -dat de wettelijke bekrachtiging is van artikel IX.I.4 RPPol- stelt dat het personeelslid dat de vrijwillige pensioenleeftijd bereikt heeft, in ruste wordt gesteld de eerste dag van de maand nadat het in disponibiliteit geplaatst is, maar dat die bepaling op hem niet toepasselijk is aangezien zijn disponibiliteit ingegaan is op 8 of 12 oktober 2009 toen hij de leeftijd van 56 jaar -de leeftijd waarop hij vrijwillig met pensioen kan gaan- nog niet bereikt had. De verwerende partij draait de chronologie waarin artikel 82 voorziet, volledig om door hem als ter beschikking gestelde ambtshalve op pensioen te stellen bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Hij voert in dit middel ook aan dat de CGPP zich nog niet heeft uitgesproken over zijn lichamelijke geschiktheid en dat de verwerende partij dit met zijn oppensioenstelling belet.

23. De verwerende partij antwoordt dat krachtens artikel 82 van de Exoduswet het ambtshalve pensioen ingaat de maand na de indisponibiliteitstelling, met dien verstande dat het personeelslid op dat ogenblik de pensioengerechtigde leeftijd -waarvoor artikel 10 van de wet van 30 maart 2001 geraadpleegd moet worden- bereikt heeft. De wet regelt het geval van de ambtenaar die aan twee voorwaarden voldoet -disponibiliteit wegens lichamelijke ongeschiktheid en pensioengerechtigde leeftijd- maar welke voorwaarde eerst vervuld wordt heeft geen belang. De verzoeker vervult de beide voorwaarden op 1 januari 2011 en dus is hij op die dag ambtshalve op pensioen gesteld.

Beoordeling

24. Artikel 82 van de Exoduswet bepaalt dat de politieambtenaar die voldoet aan de voorwaarden om op eigen verzoek op pensioen te gaan en die

wegens lichamelijke ongeschiktheid in disponibiliteit wordt geplaatst, ambtshalve op pensioen wordt gesteld.

Het staat buiten betwisting dat de verzoeker, in toepassing van artikel 10 van de wet van 30 maart 2001, op 20 november 2010 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt heeft.

25. De verzoeker stelt dat artikel 82 op zijn geval niet van toepassing is omdat hij reeds in disponibiliteit was toen hij de pensioengerechtigde leeftijd bereikte. Afgaand op de gegevens waarover de Raad van State thans beschikt wordt die redenering niet gevolgd: artikel 82 stelt twee voorwaarden voor de ambtshalve pensionering: het bereiken van de pensioenleeftijd enerzijds en de disponibiliteit wegens lichamelijke ongeschiktheid anderzijds. De chronologie waarin deze voorwaarden vervuld worden heeft geen belang.

26. Wat betreft het argument dat de CGPP de geschiktheid van de verzoeker niet heeft kunnen onderzoeken, weze opgemerkt dat de CGPP optreedt in de gevallen waarin de ambtenaar, die in disponibiliteit is, in dat statuut blijft omdat hij nog niet de pensioengerechtigde leeftijd bereikt heeft. Te dezen is die regeling doorkruist door het feit dat de verzoeker de minimale pensioengerechtigde leeftijd bereikte.

Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

27. Het derde middel steunt op de miskenning van artikel 83 van de wet van 5 augustus 1978 en artikel 117 van de wet van 14 februari 1961, doordat artikel 82 van de wet van 26 april 2002 expliciet verwijst naar artikel 83 van dezelfde wet en die bepaling uitdrukkelijk verwijst naar artikel 117 van de wet van

14 februari 1961, die voorziet in een oppensioenstelling op de leeftijd van 60 jaar wanneer het personeelslid definitief ongeschikt bevonden is. Hij vindt dat het afwijken van de algemene regel inzake de oppensioenstelling door de leeftijd waarop de vrijwillige pensionering mogelijk gemaakt wordt in zijn geval om te buigen tot een verplichte pensionering, hem benadeelt.

28. De verwerende partij wijst er terecht op dat de verzoeker in dit middel eigenlijk kritiek op de wet -artikel 82 van de Exoduswet- formuleert maar dat de Raad van State degelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van het bestreden besluit te besluiten.

Het middel is niet ernstig

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Het beroep tot nietigverklaring wordt verder behandeld volgens de gewone procedure.

3. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche